

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

Cuvîntul unanimității

adeziune, implicare, participare — iată trei coordonate majore ale actualității noastre politice, economice și sociale. Le găsim în această perioadă pregătitoare Congresului al XII-lea jalonind puternic viața națiunii noastre socialiste, lucrarea sa măreață întru împlinirea comunistă a patriei. Documentele celui de-al XII-lea Congres al partidului, ale căror proiecte se află în dezbaterile întregului popor, fertilizate din plin viața politică a României. Ele au un profund ecou în conștiințele oamenilor stimulând inițiative, înaripind vocații, luminând destine exemplare. Ideile și cifrele acestor importante documente sînt ideile și cifrele muncitorilor, tărânilor cooperatori, intelectualiilor, ale tuturor celor ce muncesc, fără deosebire de naționalitate: prin ele se respiră tonic prezentul, prin ele se împlineste, tronic, viitorul.

Viul climat politic este, în același timp, și efervescentul climat al muncii creatoare, dirze, eroice. De pe întreg cuprinsul patriei oamenii muncii raportează îndeplinirea planurilor, a angajamentelor. Noile lor succese sînt legate firesc de morele evenimente ce se apropie — Congresul al XII-lea al partidului. Raportează orașul, raportează satul, raportează țara. Impresionant este Cuvîntul țării acum, în această perioadă, Cuvîntul său în fața unei noi perioade istorice pe care o va inaugura forumul comunistilor români.

Căci documentele pe care le dezbaterem noi, pe care le aprobăm angajându-ne total conștiința reprezintă însuși cuvîntul țării către sine și către oamenii săi, către prezentul și viitorul său.

Prin telegrama adresată C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu de participanții la adunările și conferințele pentru dări de seamă și alegeri ale organizațiilor de partid din întregii țări, orașe și municipii se exprimă deplina adeziune a tuturor comunistilor, a întregului popor față de documentele Con-

gresului al XII-lea al partidului. Scriitorul, ca participant activ la opera de edificare a noii societăți, ca receptacol al adevărului epocii sale și ca mesager al spiritualității poporului său vibrează cu adîncă emoție descifrînd în tot ce mișcă și respiră în România socialistă **vocea unanimității**. Este vocea care susține cu căldură propunerea realegerii tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția supremă de secretar general al partidului la Congresul al XII-lea al P.C.R. Toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, văd în tovarășul Nicolae Ceaușescu pe exponentul cel mai de seamă al idealurilor și împlinirilor poporului nostru, în ascensiunea sa spre noi culmi de progres și civilizație, într-un climat de colaborare, înțelegere și prietenie cu toate popoarele lumii.

Densă și exemplară politică internă se află în strînsă legătură cu fructuoasa și înțeleaptă politică externă. Un exemplu grăitor îl constituie recenta vizită de prietenie în țara noastră, la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășului Todor Jivkov.

Tovarășii Nicolae Ceaușescu și Todor Jivkov au exprimat hotărîrea comună a partidelor și țării noastre de a acționa pentru amplificarea și îmbogățirea relațiilor de bună vecinătate, de prietenie și solidaritate, pentru intensificarea și aprofundarea colaborării și cooperării economice româno-bulgare prin valorificarea mai însemnată a posibilităților pe care le oferă economiile în continuă dezvoltare ale celor două țări, în interesul ambelor noastre popoare, al cauzei generale a socialismului și păcii în lume.

Unit, stăpîn pe soarta sa, în crezător în prezentul și viitorul său, poporul român întîmpină Congresul al XII-lea al partidului cu rezultate exemplare în muncă, cu viața fermă de a transpune în viață morele Program de edificare socialistă și comunistă a patriei.

Luceafărul

Altitudinea creației

intr-un poem paradoxal, Al. Andrițoiu ne mărturisește: „Sînt trup ce-adeuce cîna / Rememorînd amiaza”. O lectură retrospectivă a cărților poetului pune în lumină această întreprindere dramatică a timpului (cîna care rememorează amiaza, cîna care convoacă eternitatea, prezentul care-și aduce aminte de trecut). Observăm totodată o suprapunere substanțială sau numai ornamentală de spații avînd ca poli „nordul” și „sudul” care, departe de a rămîne simple repere, devin însemne ale spontanității și energiei afective, așezate în tiparul lucid al formei. Poemul lui Al. Andrițoiu apare, în același timp, „fiord și golf de sud” iar cartea confirmă mereu această succintă autodefinire: „Ceva e-n ea, pămînt spre Mizazi / Ceva e-n ea, spre Nodul Iernii, apă” (Sneul). Conviertirea realității cu arta, a gesturilor și sentimentelor obisnuite cu lecturile, ca devin un prilej de adorare și rememorare a spiritului, furtur de valori perene dau tocmai scheletul poeziei lui Al. Andrițoiu, în care „natura murmură mitologic” (Zăbura) și sufletul la fel. Există în poezia lui Andrițoiu un acut sentiment al altitudinii: „în mîntii mîntii mi-l port”, izvorit

nă numai dintr-o realitate biografică, afectivă, ci și dintr-una ce ține de viața spirituală, de înălțimea pînă la care bate „cărnoasa frunză a ideii”. Poemul respiră, la modul cel mai firesc, ca pe o a doua natură, oxigenul pe care-l dau propriile noastre creații, cărțile, bibliotecile esențiale. „Numai prin artă putem ieși din noi înșine” spunea Proust. Această eliberare de servitute și îngustimea dimensiunilor proprii este specifică scrierilor lui Andrițoiu care, multiplicîndu-se prin lectură, este, în același timp, o valoroasă întărire a propriilor-i unelte. Poetul impetuos, civic, de o locvacitate imperioasă, artistul ars de combuștii esteriore din volumul de debut și-a supus frenezia și senzualitatea sa solară spiritului critic și împătimit și lăudabilei iubiri a cărților celorlalți. Livrescul la Andrițoiu trebuie înțeles ca o sete de altitudine și ca o ascensiune reușită. „Robusta simfonie” din **Gorunul** a învățat enorm de la poezii lumii, de la formele fixe, fie acestea madrigalul, romanța, sonetul, elegia, imnul sau modestul epigram, hrănindu-se de-

Doina Uricariu

Continuare în pag. a 7-a

O imagine mai adevărată

Luind în mînă această carte masivă de aproape 800 de pagini, remarcabilă tipăritură de editura „Mă-nerva”, prima ispită este aceea de a reacționa în spiritul lui Voltaire care, primind un impunător tom al unui contemporan, a exclamat: „am așa”. „Că frumoasă carte! Și cit este de grea!” (et ce que cela pèse), exclamă re-luată, fără trimiterea la surse și de lungă atunci cînd se ocupă de Istoria Bucureștilor a lui Iosif Gion. E ușor de înțeles că atât Voltaire cit și Iorga și-au păstrat mîntia și nu începe neobișnuit, studiul care ilustrează, în cel mai înalt grad, energia și vocația critică ale lui Dumitru Micu. Aflat, dacă nu ne înșelăm, la cea de-a 13-a carte a prestigioasei sale cariere de istoric literar, una din cele mai stăruitoare, Micu spulberă superstiția cifrei fatidice. Aplecîndu-se, cu un rar devotament, și în același timp cu un spirit critic în stare de veghe asupra unuia din marile personalități ale literaturii române din toate timpurile, în același timp una din cele mai controversate, comentate de altele ori cu obtuzitate mîngînitul sau a ignorantul, nu golvole colegială ori de-a dreptul cu rene credință, deseori cauza constituind-o însăși remortarea incomodă a omului, Dumitru Micu ne dă imaginea întregă, densă, a lui de complexitate, uneori în contradicțiile ei, gigantice și fascinante în ansamblu, riguros construită a autorului Istoriei literaturii române de la origini pînă în prezent, **Vieții și Operei lui Eminescu, a Vieții lui Creangă, a Enigmei Otiliei sau Bietului Icoanide**, pliere de temelie ale culturii românești, contribuții prestigioase ale dovezii rememorării ale canonicității noastre creatoare în contextul spiritualității universale așa cum le consideră, întemeiat pe argumente solide, ultimul său exeget. Și, în ciuda faptului că G. Călinescu a intrat, mai ales în ultima vreme în atența criticii profesionale (vezi în acest sens exegezele semnate de Al. Piru, Ov. S. Crahmălniceanu, Ion Bălu Ileana Vrancea, Eugen Simion, Nicolae Balotă, S. Damljan ș.a.) o anume atmosferă de clevetire minimalizatoare la adresa „divinului critic” este departe de a se fi risipit. S-a formulat chiar și nu numai în autoritatea înaltă a catedrelor (locuții cu aita ostentativ și risipet de Călinescu), așa numita teorie a „relativității” valorii critice, adușat mai ales din 1950 într-un context literar favorabil creșterii „mitului Călinescu”.

Pompiliu Marcea

Continuare în pag. a 3-a

CALINESCIANA

În pagina a 3-a: ● Planete: „Derutanta blindețe” de Ion Caraiion ● „Obiectivitatea monografie” de Alex. Ștefănescu

Viziunea lirică globală

Scrie în 1986 și publicat abia în 1979, „La Baaad” de Cezar Ivănescu” cu intrare, ne-intoioșă, în mitologia orală. O altă de mare distanță în timp de la producerea la propagarea se poate fi decit semnul unei rarisime țării literare: poetul părea că își recitifică necontenit versul și își ciocănește în expert materia lirică spre a scoate din ea metalul pur, irevocabil. Las la o parte că în jurul acestui caz se înalță o scheletărie gigantică de supozitii, păreri, așa-zise certitudini; artistice, ele nu au nici un înțeles. Apărut recent, în fine, „La Baaad” are un aspect monumental. Închipuiți-vă un tom uriaș, cam de 500 de pagini, plin de poezii, excelent tipărit, cu o copertă lucioasă și clară, fără nefericite desene... semnificative care deschid unora vreo carte de poezie. La așa dimensiuni neobișnuite, a de închipuiți-vă un tom uriaș, cam de 500 de pagini, plin de poezii, excelent tipărit, cu o copertă lucioasă și clară, fără nefericite desene... semnificative care deschid unora vreo carte de poezie. La așa dimensiuni neobișnuite, a de închipuiți-vă un tom uriaș, cam de 500 de pagini, plin de poezii, excelent tipărit, cu o copertă lucioasă și clară, fără nefericite desene... semnificative care deschid unora vreo carte de poezie.

un loc, parcă incidental, producții scurte, de trei-patru versuri, poeme ample, cu indicații de timp sau de conținut, fragmente de proză lirică, două poetice piese de teatru („La Baaad” și „Bocet”) și o dramaturgie, după Bacovia („Numitul G.B.”). Inșă, pe deasupra simplei senzații de hazard, totul este aci omogen. Lirică propriu-zisă este la Cezar Ivănescu înscenare dramatică și proză înălțată la o percepție autarhică, drama e lirică și metafizică, proza e monologică și poetică. Formele convenționale se înveștă și generează nu fragmente singure, ci o carte absolută, al cărei scop, ambițios, nici vorbă, este să

Artur Silvestri

Continuare în pag. a 6-a

Simpatie

nu am simțit niciodată ca acum nevoia de a-și scrie. La expedierea pe numele său a unei vederi din străinătate, în urmă cu aproape un deceniu, m-a îndemnat nu faptul că răzînd din unul din sectoarele cheie ale domeniului nostru, ci amintirea frumoasă ce ti-o nartam, încă din urmă cu alți vreo zece ani din vremea studenției, cînd redactai o revistă cu inenunșabil component al grupului nostru de atunci. Iși aminteam, era bătrînul administrator al lui Serghei Esenin, pe care cred că îl va fi întîlnit anul trecut cînd s-a dus dintre noi. În sălile arhivale, cel mai mult ne producăm ca cîntec, naive și, uneori iluminate, povestirile citorva dintr-un

Gheorghe Pituț

Continuare în pag. a 6-a

Apel către scriitorii din Europa și din lumea întreagă pentru pace și înțelegere între popoare

Intruți la București pentru dezbaterile unor probleme ale creației literare și ale influenței sale asupra conștiinței și vieții oamenilor, asupra creșterii tinerei generații, noi, participanții la cea de-a XVII-a Consfățuire a Conducătorilor de uniri de scriitori din R.P. Bulgaria, R.S. Cehoslovacă, Cuba, R.D. Germană, R.P. Mongolă, R.P. Polonă, R.S. România, R.P. Ungară, Uniunea Sovietică și R.S. Vietnam, adresăm un călduros apel scriitorilor din toate țările pentru promovarea nobililor idealuri ale înțelegerii între popoare, ale păcii și progresului social. Acest apel este expresia spiritului care a animat dezbaterile noastre, spirit de profundă preocupare pentru destinul acestei vieți care este a noastră, a popoarelor ai căror li simtem, a întregii omeniri.

Abordînd cu deplină responsabilitate problemele internaționale, am constat că, în ciuda eforturilor mereu reînnoite de a se găsi rezolvări conflictelor existente în diferite zone ale planetei, datorită acțiunilor impensabile, neînțelegerile sînt uneori împinse pînă la confruntări armate și războaie.

Situația mondială este caracterizată prin existența unui mare număr de probleme spinoase. Cursa înarmării, care se desfășoară sub ochii noștri, amenință să azvîle omenirea în prăpastia catastrofei termo-nucleare. Acțiunile cercurilor agresive din apus urmăresc să transforme Europa într-un depozit de arme de distrugere în masă.

Conștiința noastră de scriitori ne obligă să considerăm realitatea fără a ocoli aspectele grave, amenințătoare. Conștiința noastră ne obligă să afirmăm că nu putem vorbi despre pace, fără a aborda în printr-unime problema dezarmării.

Niciodată omul nu a avut la dispoziție arme alt de ucigătoare, datorită cărora viața pe planeta noastră și înșiși existența planetelor sînt în pericol. Pe de altă parte, cursa înarmării înghițe imense resurse economice și financiare, în timp ce sute de milioane de oameni trăiesc într-o mizerie nedemă de vremea noastră. Nu sînt acestea contradicții care tulbură conștiința noastră de scriitori, conștiința oricărui om cînsit de pe planeta noastră?

Întă de ce ne pronunțăm cu nestrămută convingere pentru înțelegerea înarmării, pentru reducerea treptată a cheltuielilor militare, permițîndu-se astfel folosirea unei părți mai mari din venitul național pentru programele materiale și spirituale ale fiecărui popor și alocarea unei părți din fondurile economice pentru dezvoltarea economico-socială mai rapidă a țărilor slab dezvoltate. Iată de ce considerăm pozitivă semnarea acordului

Salt II. Iată de ce, în cadrul eforturilor care tind spre realizarea treptată a dezarmării, salutăm cu deosebită satisfacție propunerile avansate de președintele Prezidiului Sovieticului Suprem al U.R.S.S., L. I. Brejnev, în 6 octombrie 1979, la Berlin, precum și hotărîrea de reducere unilaterală a electivelor militare și tehnicii de luptă.

Sîntem convinși că toate problemele internaționale, oricît ar fi de complexe, pot și trebuie să se găsească o soluție, pe calea negocierilor și înțelegerii. Forța, fie ea militară sau economică, trebuie să fie exclusiv din modalitățile de rezolvare a divergențelor. Reținea și dreptul trebuie să triumfe!

Eforturile noastre trebuie să-țină seama de realitățile obiective, de principiile fundamentale ale suveranității, independenței, neamestecului în afacerile interne, drepturilor egale și avantajelor reciproce. Numai în felul acesta putem ajunge la o pace solidă și durabilă, la întărirea încrederii și colaborării între toate popoarele.

Conferința de la Helsinki a marcat un moment important în istoria relațiilor dintre state, în efortul de stabilire a unor raporturi de înțelegere și colaborare între popoare, dar edificarea păcii, a securității europene și mondiale este o operă de durată, care necesită încredere, perseverență și spirit de cooperare, optimism lucid. Dezbătînd aceste probleme în perspectivă, sperăm că inițierea de la Madrid din 1980 va rezultate pozitive așteptate de popoarele Europei și ale întregii lumi.

Stimați colegi, prieteni, maeștri al cuvîntului, vă chemăm să folosiți toată puterea talentului vostru pentru a învîri mințile și inimile oamenilor, vorbind cîntărilor despre prieteniile care amenință lumea și care ar putea submina influența binefăcătoare a hotărîrilor de la Helsinki asupra climatului politic și spiritual al planetei noastre. Sîntem convinși că astăzi scriitorii trebuie să se situeze pe a poziție activă, umanistă în lupta ce se dă între forțele păcii și ale războiului. Năvînd ca inițiativa întîlnirilor internaționale ale scriitorilor de la Sofia (1977 și 1979) să continue și să se dezvolte, ne adresăm vouă cu acest apel în speranța că îl veți primi cu sufletul deschis și îl veți sprijini cu toată forța glosului și prestigiului vostru scriitoricesc.

Acest apel a fost lansat în cadrul Anului Internațional al copilului.

BUCUREȘTI, 18 OCTOMBRIE 1979

JURNAL DE POET

Goticul românesc

m-am lăsat condus într-un drum prin Moldova de Sus și Transilvania de către o carte de referință de acum. Arta gotică în România datorată lui Vasile Drăguș, personalitate de seamă în istoria artei românești, care cunoaște astăzi, poate ca nimeni altul, fiere piatră încheiată de turle pe acest pămînt bălătorit de toate furtunile, al strămoșilor noștri. Primirea din partea acestui învățat și adine patriot, în spiritul lui Ovidius și Iorga, nu numai toate datele științifice posibile despre o cititorie esecă sau civilă ci în cărțile lui, aproape cîneșprezece la număr pînă acum, este mereu loc în unduirea frazei: de acea hucură a vederii și contemplării care face din știință, din arhiva datelor doar teme unei comunicări mai înalte. Simți sufletul unui om care iubeste aceste vetre, mărturi ale duratei neamului nostru, ale durerilor și însemnărilor de care am fost învrednicit pe verticală istorică. Ceea ce constituie fundamentul acestei carte este originalitatea manifestării goticului pe pămîntul nostru, faptul că nu am fost imitatori ci am asimilat și în arhitectură o experiență de a construi care nu a înăbușit simțirea măsterilor locali. Goticul românesc nu este o anexă a celui european.

Așezăți aici, în Carpați, într-o zonă de confluență a cel puțin două curente spirituale puternice în evul mediu, cel bizantin și cel latin occidental, constructorii lui Ștefan cel Mare în biserici și cetăți vor exprima această politeză ce are corespondenți pe plan istoric, politic și cultural.

Analiza aportului original al măsterilor locali este extinsă de la arhitectură la pictură și sculptură și arta metaliferă, de la lucrarea în nisip și lemn la cea în filigran, în aur și argint, de la turle și creneluri la clopote și potire, de la bătaia clopotelor la sunetul și strălucirea notierelor (pg. 305). Valoarea textului acestei cărți este sporită de ancorarea cîntărilor de care se ocupă prin studiu comparativ în context european; autorul a scris și despre Stilurile Greciei antice și despre Lorenzo Ghiberti înainte de a se apropia cum se cuvine de valorile noastre naționale.

Aș îndrăzni să-l mulțumesc și eu, ca mare iubitor dntre noi, pentru această carte de mare valoare, autorului ei, acestor consilieri înalte de cărturar patriot care este Vasile Drăguș.

Ioan Alexandru

● În acest număr: ● Cronica literară de Al. Piru ● Cartea de debut de N. Ciabanu ● Viața cărților ● Poeme de Angela Marinescu ● Victoria Ștefănescu-Mihăileanu ● Al. Roicu ● Ștefan Ioanid ● Estetica românească între critică și filosofie de Ion Ianoși ● Atelier literar de Geo Dumitrescu

...că ză...

Carmenita. Pentru a sta de vorba cu pensionara și a-i smulge informațiile, ei Teji își pierduseră câteva după-amieze, timp în care câștigaseră cu peștile încrederea bătrânei, făcându-i cumpărături, bădăniște, cărți vechi și spălând geamurile. Această din urmă muncă nu făcuseră decât să-i nădărnicească. Aneta (asa o cheama pe babă) avea doar o garsonieră — două ferestre duble și o terasă cu o bucatărie, altfel nu era nici o plăcere să apele la ea sticla pe care apă înghețată.

Tovarășă Carmenita Popescu era o femeie nu prea frumoasă, porțivă de inteligentă, după părerea mea, avea 42 de ani și provenea dintr-o familie spaniolă care, după înfrângerea Republicii, se refugiasse la Moscova. Aici ea și găsise pe viitorul soț, Popescu al nostru, aflat la niște tirzi specializări ori așa ceva, cu care venise în România. Soțul îl murise de cîteva ani, de cancer, așa că asistenta noastră era văduvă, tristă și cam plictisită de singurătate. Pe marginea acestei sumare fișe de situație, pe care o făcuse Perji, cu ajutorul babei Aneta, noi am tras concluzia firească: ea arce noștrii. La seminarul următor trebuia să punem pale peste fog, deturând-o de la studiul limbii latine, în care aflasem că se infunda, spre nenorocire a noastră.

Deci, joiă următoare, Carmenita ne găsi în sala de seminar strîns unul în altul și examinînd, cu o curiozitate bine jucată, un disc spaniol, pe care erau imprimate cîteva piese de gîtar clasic de Villalobos. De unde-i așeză, ne întrebă ea surprins și emoționată, în același timp. Dacă am fi spus că este un disc dintr-o mutază definitivă de la biblioteca raională stricam tot efectul, așa că am început o explicație care să imbine interesele noastre cu alăbucurile ei. N-are rost să mă lungim povestind seminarul astfel subminat a continuat ea povestirea, de către Carmenita, a unor amintiri din copilărie și s-a sfîrșit cu promisiunea, făcută de ea la insistențele noastre, că vom trece să învățăm latina printr-un procedeu mai plăcut, prin comparație cu... spaniola. Orelle următoare au decurs așa cum ne așteptam: ascultăm discuri de gîtar clasic sau tangouri argentinene (Carmenita își mai amintea și de subiectul real al seminarului și atunci ne atîrcea cu falsă seriozitate atenția că acest cuvînt, spaniol, vine din latină, unde avea forma caturae și cutare, era de declinare a treia imperativă și înzăvrea cîteva amănunte absolut plictisitoare. Astfel, totul era minunat. Dar nu de ajuns, ziceam noi, încințați de această prea repede victorie.

Prin urmare, într-o miercuri după-amiază, ne-am înfîntat la usa apartamentului ei. Teji, Gusatu, Perji, eu și două fete de decor, Teji avea sub braț un disc foarte nou, conținînd tangouri argentinene, imprumutat cu mari sacrificii de la Filarmnică. Am sunat, ne-a deschis și, firea, a rămas din noi profund impresionată de pasiunea noastră pentru tot ce era de esență spaniolă. Ne-a pus discul, pe care noi l-am ascultat cutremurați de respectivele ritmuri, l-a trimis pe Gusatu după o sticlă de ceva pentru bălă, fetelur le-a oferit un lichior de coacăze și, uite-asa, am stat pînă pe la ora nouă seara.

După succesul acestei vizite, am hotărît să trecem la etapa a treia a planului nostru. Și am făcut-o, o zi mai tîrziu, chiar după seminarul muzical de spaniolă-latină, cînd am invitat-o la un ceai la Calu. A acceptat și am început să vorbim, am vorbit, am vorbit, vrute și nevrute și a trebuit s-o aducem acolo ca să ne dăm seama că de bine se integrase ea în grupul nostru, cit de firea ne purtam în prezența ei.

Pînă în martie, am uitat și puțină latină pe care o mai știam. Gusatu și eu Teji se exersau acum în spaniolă, erau cei mai avansați dintre noi: cînd vedeau pe stradă un camion, unul din ei spunea, în spaniolă, lată un camion, iar celălalt răspundea, afectat, da, acesta este un camion albăstru. Fetele, mai puțin cîștigate de muzicalitatea studiilor noastre, făceau cu schimb, veneau pe rînd, cite două la un seminar, dar important era că nu ne băgau bete în roste. Am mai făcut vreo trei vizite pe la Carmenita acasă, ultima fără nîl disc, cînd nu mai era nici unul prin împrejurimi, le enuțasem pe toate — dar era plăcut, aproape că uitasem unde și de ce începuse totul.

Carmenita era, într-adevăr, foarte singură — am simțit asta de mai multe ori: am dedus-o din simplitatea și hreșcul ei, care accepta să neașază cu noi pe la cîrămăriele mărginate din plăcerea sinceră cu care ne primea în apartamentul ei și cu care prelungea serile petrecute împreună, povestindu-ne unele și altele din Spania ei, care acum era altă de demers, sub cîșma lui Franco, pe care îl consideram, de acum și dînsul, nostru personal.

În sfîșit, veșind latină, cochetînd cu ea în spaniolă, trecea iarăși și Carmenita începuse să facă parte serioasă din studenta noastră, că și cum ar fi fost cel de-al unsprezecelea membru al grupului nostru încă din prima zi a anului întîi. Cînd autorul și noi la această stare de fapt, dar existau și în Carmenita des-

tole rezerve de tinerețe neștrăită, care ne ajutasă. Într-o seară, la ea acasă, ne apăsă un lucru foarte trist, la care ar fi trebuit să luăm aminte: „Voi stați băieți de treabă, imi pare rău că voi veți învăța latina cu mine niciodată. Din păcate, m-am obișnuit cu voi și nu mai este posibil să vă fiu o profesoriță adevarată. Am făcut multe compromisuri la viața mea, va trebui să-l fac și pe acesta. Și dau impresia că sînt o profesoară voastră. Cînd de fapt eu vă sînt o mală bătrînă colegă de grupă.” Dar nici unul din noi n-a dat atenție acestor confesiuni și, probabil, nici altora, pe care ea le-a făcut și tot ea le-a sînt. Observașem numai că se posară mai afectuos cu noi, bășetu, și rîdeam zîcînd că, pînă la urmă, trebuia să aleagă. Despre mine spusese că „sînt bun, nu concunam nici eu.” Gusatu, desigur, care spusese că e inteligent, a spus că Teji, desigur, care tot ea avea impresia că ar fi un băiat foarte frumos. Cît despre Perji, el și așa avea nîlă seară: era cam urît și, în afară de bancuri, nu spusese nimic interesant. Dar pînă la faptel pe care unseori le evocam, ea imaginația destul de bînă zărdată a vrute, toate acestea nu rămaseră decît niște scotoceli amuzante.

La sfîrșitul lui martie, am început să pregărim onomastica ei. Pe noi aprilie imbolșoa 43 de ani. Perji a vorbit cu Costache, să ne

imprumute un fel de captură de război a C.F.R.-ului, un Mercedes-Benz vechi, pe care avea să-l conducă Julio, un vechi cunoscut al Carmenitei, gîtarist. Vorbisem și cu el Gusatu a lăsat o zi de la cursuri pentru a merge la ocazie cu cabana de la Adinca; o aranjase. Pe 30 martie am informat-o ceremonios despre planul nostru: n-am cum să vă descriu surpriza ei. Într-un acces necontrolat de simpatie, l-a mîngiat pe cap pe Gusatu, care vorbise în numele nostru, și ne-a spus: „O! golanțel, erod că-l fi în stare să-l corupă și să-l dumezească.” Nu avea dreptate: Dumnezeu nu preda la noi latină.

Pe 1 aprilie, fără nici o păcăleală, ne-am dus la ea acasă: cu flori, obținute pe bază de bacis, de la Grădina botanică, cu o sticlă de vin minunat, cumpărat de la un bufet special, prin Costache, și cu un cadou rarism pentru timpurile acelea: un album al Muzeului Prado, reproducător color, 1000 de pagini, tipărit chiar în anul acela, pe care dădusem totii banii grupului și mai făcusem și imprumuturi. Am felicitat-o, am băut cite un paharel din vinul nostru și ne-am dus spre cămin. Și așa o tulburasem destul — am lăsat-o fericită și deprimată, în același timp. Fericită, atîm de ce: deprimată, hănium numai. Pe drum, cineva a spus, mi se pare că tot Gusatu și ce vîștă mai e și asta, a el, demare de tară, fără bărbat. Fără bărbat, prieten, avînd aproape două patru gelani mușci... pe care nu va și niciodată dacă poate conta. Ce ziceți, mă? Dar nimeni nu i-a răspuns.

A doua zi, imediat după prînz, a apărut Julio, la vîștă captură de război, îmbrăcat ca un toașdor, costum negru cu niște ciudate broderii de mince haine și la pantaloni, lăvălieră, cu ghitară, un nebul și el, cu totul nebul la cel cîștigate de ani pe care-i avea: ne-am urcat tot patru, am trecut să luăm și fetele, le-am luat apoi am pornit spre Carmenita. Ea ne aștepta în fața blocului, îmbrăcată într-un hărdesuș cam uzat, dar încă frumos, cu care n-o mai văzusem, de sub care cobora pînă aproape de glezne, o rochie înfiorată, care ne-am închinat noi imediat, trebuie să fie costumate de sărbătoare specifice spaniolă, dar că văzusem ceva asemănător în niște fotografii pe care tot se ne arătase. Se dăduse și cu apă de colonie, pe care am simțit-o și

noi, cei care stăteam de ultimele bănci din spate ale mașinii. S-a urcat făcînd pe sprintăra, ca și cum ar fi fost o fată din carena din grupa noastră și s-a așezat în față, alături de Julio, unde-l înluserăm respectuos loc.

Desi eram în aprilie, iarna nu cedase de tot, era încă destul de frig și, pe laturile drumului, poaștile mai erau pătate pe acurii de alb murdar al unor vechi zăpezi. Pînă am ajuns la Adinca, vreo două ore și ceva, am tot cîntat și am ris, de parcă mergeam la nuntă — eram, în orice caz, un spectacol de speriat pentru sătenii înțînii pe drum și care vedeau, probabil pentru prima oară în viața lor, o horenoasă bizară, păcînînd și făcînd în urmă mult fum și zvon de cîntece alurite. Ca să nu mai vorbesc de cei doi din față, Julio și Carmenita, a căror costumatie de carnaval sau de corda avea să rămînă multă vreme, pentru mult din cei înțînii pe drumul pînă la Adinca, sezonul de acest al aceluia an.

La Adinca, ne aștepta prietenos Petrică și Chiaburu, constăean și ruda foarte îndepărtată cu Gusatu și ajutorul acestui bun căbanșer cu burta mare aranjaserăm noi totă escadana. Ne-a urat bun venit și ne-a așezat imediat la masă. Am servit meniul specific al Chiaburului: omă cu jumari, murături și o tuică înaintea, adică mîștă de prînz, cîntar dacă așezat încă nu se venisese. Carmenita era deosebit de extraordinară, și noi am zis că e zăpăcită din bucurie și din surpriza locului și conținutului de veselie noastră. Zîmbînd, dar cu o voce de jumătate trîștă, nu știu de ce, ne-a spus, atîm de gînd să-mi fac de cap! Julio i-a spus ceva în spaniolă, dar cu toate studiile noastre în domeniul, n-am înțeles nimic. Drept care nici n-am răsunat într-un fel. După ce-am sorbit prima tuică, și am mai umplut o dată căbanșera, ne-am zidit în mîștă și i-am cîntat „La multă ani”, făcînd-o să plîngă tot timpul și a dărat lățășala noastră, cu lacrimi mari și serele aproape că era să ne sperie. Cînd ne-am așezat, Chiaburu a apărut cu marea bombă a soarelui de aur de început de aprilie: de anul acesta, discurile Carmenita și înținat din cîntă și l-a scîrțiat emoționată. Chiaburu s-a lăsat tot, parcă luase fog, tot blînd și nu trezise că bășeti, că el n-are nici o vîștă. Dar el singurul era cu adevărat vinovat de prezența instrumentalului mecano-acustic și a brăului de discuri cu muzică de dans. Chiaburu le „păstrase” (făcîndu-le pierdute) după un chef păcătoș pe care niște tovarășii de raion (însoțit de niște tovarășii) îl organizaseră la cabana noastră cu un an și ceva în urmă. Noi am dîchisit sparsul, l-am șters de praf, am montat manivela, l-am așezat pe o masă joasă, lîngă perete, am desfășurat discurile în involtorie lor fosforescente, Gusatu, care era într-o dispoziție nemămurată, căci băuse și de dimineață, și-a făcut curaj și a invitat-o pe Carmenita la dans. După exemplul lui, am luat și noi fetele la invitat. Perji, care nu știa să danseze, a rămas lîngă aparat, să tragă la nivel, avînd la îndemînă și păhărețul, să-l țină companie. După ce s-a terminat sticla de tuică, Petrică și Chiaburu a scos de la beci niște sticle aburite, produse Adinca, vin făcut din fată de pădure după rețeta proprie, precum și un lichior potrivit ca mîștă de destul de adînc, din cu ciuperci murate. Pe melodia unui tango din 1938, am băut din vin și am gustat ciupercile. Anoi am continuat cu dansul.

Parcă se făcuse seara, parcă era noaptea, nu-mi mai amintesc exact, dar mi se pare că foarte importantă, înăuntru ardea un foc bun și ocrotitor, vinul era dulce și tare, și rece, și niciunul dintre noi nu-i mai păsa de cele ce se întîmplau la ora aceea în lume: era bine acolo unde eram, cum eram, cîți eram. În seara aceea de aprilie, am dîchisit, eu am realizat, pentru prima oară, că nu prea știu cum se numesc colegii mele de grupă, că le cam confund, desigur deosebite, bînșor una de alta, că Maria și Camelia ar fi mîștă, dar nici atunci nu le-am dat drepturile care le cuveneau ca și cele ale celelalte, că ele nu erau din țara noastră. Dar nici atunci nu le-am dat drepturile care le cuveneau ca și cele ale celelalte, că ele nu erau din țara noastră. Dar nici atunci nu le-am dat drepturile care le cuveneau ca și cele ale celelalte, că ele nu erau din țara noastră.

După miezul nopții, cele gase fete din grupă e-au retras sus, la etajul cabanei, unde erau niște paturi; pentru ele petrecerea se terminase, și așa nu se omorîseră cu dansul. Odăta cu ele plecase la culcare și Perji, cam obosit de compania paharului și de inviritul la mineral gramofonului. Chipul a somn se retrăsese și gazda noastră, minunată Petrică și Chiaburu. Jos, în sala mare, rămăseserăm numai noi: Carmenita și Julio.

Continuare în pag. a 7-a

al. raicu

Semn viu

O floară-naltă și pură, o apă ce trece, murmură zîmbîndu-și înțînă de par în fluturul moș care ar.

Privind dinăuntru, — mîștă o pînd în egliză de curînt lipindu-se pe othe pîndu la creștele mîștălor suri.

Iar vîștă necurpîșina în filă — sigiliu pe albastru argîlă — în pun lîngă saun de povest pe goamele din Măreșești.

La face pas în amiază adun lîngă ochi, pe abșor, în tîndul sîm și în sunet, în ștînca ce codă cu tunet.

O floară pură prin șit din vîștă mîștă, pîșit în firul subțire de-otavă, în mormura vie, suocă.

ștefan ioanid

Viața ta

Ce și mai este, viață, și cu melancolia, cîștina, pîșor — dimineață, în mîștă de ușor apăsată

a unui inger pe care citi l-am iubit.

Și nu altcum decit cum ai iubi un inger, a cenușă a incînțării lichide. Toată noaptea.

deschiți asupra unor strălucitoare și ochi asprîm.

Și nu altcum decit a felă pe valuri înăuntru acestor căștătoare ziduri — nățăritea

Și iată, imi spui, sprinteneală a zilelor mele, mă vei întîni acolo unde viața ta se sfîșește.

Și iată, imi spui, trestie a zilelor mele, viața ta nu s-a cîștînit nici cu a iată, mă la stînga sau dreapta.

Mersul pe ape

Vezi bine, căutarea în stela și-a dus pretutena pe jumătate a lașici, vreo dușină de adevăruri bine simțite despre iscușina

divină a toanelor și moralei. Fîștețe

Umblam prin pînză

Acesta-i locul cu vestiminte din bălășii, purlate — aprins, suman ce sare din cuvinte și briu din soarele nestins.

Cum tremură pe pînză fluturi și simți și string știos în palmă, ce să-mi rămînă și cu clucuri în zăua vîștă și calmă.

E strîns peste mijloc șerparul în care florile se-știn, curat cu taină-odincă harul de-o țese culmi și zări din în.

Acesta-i locu-n prelungire rîșos hotoz de la strămoși, hrînînd în ițe și-ntra lîșe cerbi înzătuți în pisc, pietrași.

Aleș prin șama înălbît, iau bșmu-socum în adăpost, cum viața mi-o gîșșez zidit la semnul ușor care-o fest.

De-o săptămînă

Oșemintele-au ieșit în grădînă-n așfințit cîștăpăm pentru lîștînă indîșit, de-a săptămînă.

Întîi țigă și lemuru, apoi mina, tîd centurau, iar șit felelnic ștă în brocatură vîștă o șă.

M-am plecat cu laure-amîntă. Mîșseau o praf și lîște aruncînd cîștăi în lume țăcotele la postume.

Veacul da dinspre armon glos poruncă de hatmen peate șmuls din niștă șari ce-au rămas cu frații lădri

Curge luna pe sub frunte. Oșemintele stău crunte.

În joc era muzica cea mai pură, eșeșă eteșică. Nu i-am atîștă fruntea și ochi. Numai pictoarele, numai pictoarele, numai țăpășe șele cu țare-necurșări oșemenea crîșului. Vrui-am

vin la țe grădina ușeșă. Și rîșna pîșicîșă. Și cit m-am trudit, cit m-am trudit. Mător imi este

acest flutur ștăcășiu în tufă. Încă viu. Și această emoționată umilîntă.

Dar eu ședea în țeșul fără cusur. Palidă, rece — ca urma unui picior peste apă.

Și ce știi, mă rog, despre mersul pe ape? Mă ne-țreabă. Îți dau o mie de lei da gîștina.

Fabulă

Cum te ține îmbrășit. Ca pe un foarte ușor și subțire. Te așinge demanul o țălogul, înăcîștînd molență. Unul cu pictoare în umbră, cîștior în rase umide:

„De albînă să fie și lă”, îți șuieră-n țeță.

(Dar numai din șepte în șapte ani eu l-am iubit, și atunci numai în vis mi-apărea.)

Acesta-i pecelea lă.

„De pașăre, atunci lă, de pașăre și de ierunca și”

(Dar numai din șepte în șapte ani eu l-am iubit și atunci nu cu ochi-l vedeam.)

Acesta-i pecelea lă.

„De inger, atunci lă! Ești de inger lă”, imi șuieră-n țeță. Și ce vaier prin aer, ce număr fierbinte. Era chior anul pecelea. Și ce istoviat pecelea curgea sub flăcări

acelei guri care în alta șepta guri împărțită era.

Dansurile din culegerea lui Tilman Susato, editor și muzician din Anvers, păștînd caracterul popular (fînt-o construcție îndatorată cîștăului parizian omofon, cu melodia adușă la o dimensiune fixă, transformată în fraze echilibrate și simetrice); fragmente din „Odăria”-ul lui Jan Compagness Vednansky, motetele din „Codex Reginaegradensis”, aducînd un aer extatic; colindul lui Michael Praetorius (cîștă totuși prea vioi, aproape mars) lă precum și cîteva „Balletti” de Giovanni Giacomo Gastoldi (1556-1622), au întrezit imaginea unei Renașterii solare, diurne.

Am zice încă că interpretarea muzicii vechi în spiritul secolului trecut, dar pe înțelesul și sensibilitatea auditorilor de azi, nu trebuie făcută doar în direcția spontaneității și bonomiei exuberante, ci se trebuie să țînă seama și de o anumită vîșoare a expresiei dramatice, de gravitatea imnică, de o profunzime a sensurilor, fără de care ansamblurile care se dedică în exclușivitate acestui tip de muzică riscă să țară diletante.

Grete Tartler

radio

n.

plastică

p.

Debuturi

Saluăm înfîntarea rubricii Al treilea gong, revista radiofonică a teatrului liric, emisiune care a fost lansată și realizată de Luminița Constantinescu. Primul număr, cel de luni după-amiază, 15 octombrie, a început conform unei vîștă deninderi „șăzătărești” cu stabilirea programului și cu numirea principilor și promisiunilor pe care, am putut observa, urma emisiune le-a onorat din din. S-a purtat la microfon, o discuție despre destul de elasticitate de șit și o încredere bine argumentată în nobilitățile genului. David Ohanesian, Cornel Stavru, Iosif Sava, Viorela Cosma și doi amatori de elită ai muzicii de operă, Sorin Botez și Costin Pona au sustinut dialogul învoicînd, ștore a la contrastate, tuncle de vedere bșmîștă notorii. Diversele unghuri de vedere ale comentatorilor noștri, avizati și pasionați, au țins spre concluzia că, dacă e de constatat o criză a operii, nu e vorba de fapt de o criză a genului, ci a organizațiilor, a programării. Înțelegem că revista radiofonică a teatrului liric își propune să aibă o influență (evident benignă) în această privință. Pentru editura vîștoare n-ș-a promis o analiză a repertoriului din țară. Două interviuri cu Eugenia Moldoveanu-Iacob și Dan Iordăchescu, ne-au informat, la modul viu al dialogului, de activitatea și perspectivele celor doi mari interpreți români, cu înțărțate muzicale de rîșoare. Așoi n-ș-a dat prietelui să ascultăm o arie dintr-o operă pînă de curînd înedită a lui Verdi. Sî, precum orice revistă, care ține seama de echilibrul efectelor, Al treilea gong are și o rubrică de diver-

Ioana Ieronim

plastică

p.

muzică

m.

Dincolo de metaforă

La galeria „Orizont” lucrările sculptorului ceramic Dumitru Rădulescu și ale graficianului Mihai Mănescu nu se stîșneșe unele pe altele. Tandemul a fost bine ales; în ciuda problemelor și tehniciilor diferite există o oarecare afinitate de care contribuie multe elemente. Amîndoi au aproximativ aceeași vîștă (cel dintîi nășcut în 1942, celălalt în 1944); amîndoi au absolvit Institutul de arte plastice cam în aceeași vreme (cel dintîi în '67, celălalt în '69). Amîndoi au traversat decî, în anul formării, o perioadă în care experiențele fundamentale ale artei moderne începuseră a fi studiate cu o atenție ce făcea superfluă admirația diferentiată. Regîndirea problemelor mari ale diverselor discipline artistice a pus o anumită amprentă în special pe artiștii tîneri artiști inteligenți, care au devenit circumșpecți față de specușitate, înțelegînd în același timp că elementele tradiționale de meșterșug trebuie folosite astfel încît să nu împlezească asupra perspectivei vizuale. Amîndoi expozanți de la „Orizont” fac parte din această categorie de artiști.

DUMITRU RĂDULESCU — care are deja un rîșcîmul artistic extrem de bogat, el fîșit prezent în manifestările de prestigiu din țară și strălîțmate — stăpînește perfect tehnicile ceramicel, Materia — preferință pentru greele ete marcată — capătă de regulă forme ciudate. Obsesia arhetipalului, care a condus la ultimii vîștă largi, se reflectă în ale sculpturii astfel încît ar putea rîșca în curînd să avem mai multe arhetipuri decît sculptori, nu li este proprie. L-au atras în schimb izbucnirile interioare ale formelor, procesele de germinare și remodelare a materiei

sub acțiunea agenților fizici. Izbucnirile acestea germinative sînt rezultatul unei reacții reșteapate, astfel încît la un moment dat te poți țrezi cu surpriza că pe un mar (sau pe un glob), crescut direct dintr-o hărdă, apare un nou-nășcut. O imagine de acest tip este, desigur, ușor șăcîștă, dar aceasta nu înșeamă că valorile ei expresive nu trebuie apreciate. Dar nu numai astfel de imagini ne propune sculptorul ceramic. El are o plăcere deosebită în ștă-tutera suprafețelor unor forme ce par de renerții: unul amîmînt nu lășt de importantă, unul detaliu relevat, te atrăbește un sens încă necunștat. Se urmărește în acest caz potențarea senzației de vitalitate deșățată de o formă ce țînșe spre împîștine.

MIHAI MĂNESCU — și el foarte activ în ultimii ani, posesor al unor premii prestigioase internaționale pentru afiș — se relevă același artist plin de vîștă pe care îl cunoșțim. Artă sa se împleștește sub semnul metaforel șit șit penetrante. Fără ăclșșuri inutile el ne propune un univers în care constanța principală este o modalitate simbolică de abordare a existenței. Relațiile geometrice care se stabileșc între lucruri sau linii secrete devin vizibile, vor să sugereze o apartenență la un orizont comun, o transformare continuă a anarului într-o realitate, a stării într-o altă stare. Este, mi se pare, semnificativă această reflecție majoră a artistului pe marginea aspectelor în permanență mîșcare a vieții. Ea atestă o reflecție matură care ște să folosească unelele artei în scopul transformării impresiei într-o sugesție edificatoare.

Grigore Arbore

Artă sărbătorii

Mașinării ludică sofisticată

Un mesager imperial aduce fiecare dintre cei cinci sute și ceva de locuitori ai Dorului, recent anexate la imperiu, câte o scrisoare personală din partea împăratului. Doruna posedă un Cetitor de scrisori, ilie, cu care se află într-un conflict mai vechi: se toată inițiativa de a-l folosi pentru lectura scrisorilor pe care nici un locuitor nu e apt să le citească. Cetitorul de scrisori, posedând darul prezicienței, anunță pe fiecare ceea ce conțin scrisorile, fără a le deschide, care conțin astfel anunțuri displice față de locuitorii Dorului, pentru că ilie anunță eveniment negativ. Locuitorii vor recurge la notarul Pedimonte, a cărui lectură tardivă este mai acceptabilă. Cetitorul de scrisori, în urma acestui aparat pariu, pierdut cu conștientul său, pleacă împreună cu măgarul Nubert în capitala imperială pentru a întreprinde lucrări de reparare a cetății; dar își va trăi acolo dragostea vechii lui cu domnișoara zărită Angst și va parveni insesizabil și fără voia lui la postura unui nou conducător sau, până una alta, la aceea de adversar al împăratului. Se organizează lupta de stat, dar ilie ajunge la abator, unde deprinde profesione de măcelar de la un măcelar imperial autentic, executând cu pistolul vitele locuitorilor din Doruna. Întimplarea îl convinge că merită să se așeze în locul împăratului.

Printr-un fel de simetrie, împăratul este anunțat de Arthur, filosof și publicist de excelență unui complot antiimperial în fruntea căruia s-ar afla Cetitorul de scrisori, însărcinat cu cercetarea cazului, îl pleacă la Doruna, regiunea complet izolată, pentru a lua de la origini și, la fel ca acesta, își trăiește dragostea vechii cu Simona, fata soarelui de țară. Apele moare natural. Activitatea lui Arthur evidențiază în schimb o complicitate și completă rețea de agenți imperiali de securitate astfel că un Președinte, un colaborator local cumpărat de Arthur se dedesește în finalmente anchetelor celui care le-a copleșit.

Spre sfârșit, decedatul notar Pedimonte are o audiență la împărat cerind să i se lămurască natura scrisorilor imperiale expediate celor din Doruna. Împăratul nu și amintea să îi trimisă vreo scrisoare așa ceva: este o mistificare, dar nu are nici un motiv să-i alunge moartea și să-l trimită la închisoare. Împăratul se deplasează totuși în împăcirea lui ilie care ar trebui să vină și el la întâlnire cu multimea adepților masași, degheziți cu totalitatea formelor de manifestare a materiei.

Cea de-a treia linie este a romanului și se susține de împărat însuși, o prezintă foarte precizat umană dar în același timp o înțelegătoare abscosă a cărui problemă esențială este eterna partidă de tenis jucată în compania Adversarului Invizibil, niciodată prezicată.

Finalul volumului se bazează pe ambiguitatea unui stop-cadru anezantier pentru personaje centrale. Mesagerul imperial devine corolar la pe oarecare supraviețuire a lui Arthur prin dreptul unui tanc care marchează lumina soarelui, iar atunci când reapar, acesta îl anezantizează. Se presupune deci că acțiunea va continua ceea ce va plasa totul în scepticismul absurd al celui care supraveghează arhetipul din nomenclatură, sau va fi definitivă suprimată, ceea ce va pune totul sub semnul unui nihilism absolut.

Această scurtă expunere a subiectului complicat cu sute și sute de episoade, este necesară pentru cei care nu vor citi eventual cartea; apoi ea are rolul de a introduce în realitate și poate un adevăr. Realitatea este că schemele parabolice kafkiste sînt prezente, adevărat este că devine foarte dificil, iar pentru unii imposibil, să depășească această problematică schematică. Și nu e vorba de oricine, pentru că pe drumul în care s-a angajat Platon Părdău se află notorietăți — de la Samuel Beckett la Marquez, iar dintre tovarășii mai apropiați Ștefan Bănușescu.

Aceasta fiind situația, originalitatea deloc neglijabilă a unui autor se poate manifesta nu neapărat prin descoperirea altor scheme definitorii pentru o anumită perioadă, ci prin soluții evidente registre sau variațiuni ale temelor existente. Aceasta face Platon Părdău într-un mod remarcabil.

Mai întâi, trebuie subliniată capacitatea de a alege istoria ca bază de susținere a textului. În al doilea rând, capacitatea istoriei de a servi o viziune paradigmatică, înțelegătoare, și apoi soluții care textului inform sau cu evenimentele esențiale plasate ca microevenimente anulate în macrocontextul pseudoanalitic; această cale e rezultată în favoarea unei narative semnificative prin parafraze diverse. Există apoi, o predispoziție poetică, înțelegătoare, și apoi soluții parafrazate care a simbul-cheie capabilă să organizeze textul potrivit unei monotonii riguroase. Și această cale e refuzată. Se alege amintea construcție paradigmatică, în fond forma modernă de organizare sintetică și enciclopedică, de reprezentare a semnificațiilor actuale ale lumii totale.

Viziunea paradigmatică prezintă un puternic caracter integrativ și el se manifestă în romanul lui Platon Părdău în toate felurile. Există o paradigmă spațio-temporală: spațiul este real și este simbolic, este determinat și nedeterminat, este aici, acolo și oriunde; marginea de

lume este legată cu centrul, spațiul intensiv cu cel extensiv, itinerant, comprimarea spațială se armonizează cu dilatarea spațială. Complexul paradigmatic sub aspect spațial și temporal este vizibil înaintea de toate în motivația nonsensuivă a evenimentelor: este o causalitate care lasă la vedere și fațetele ei în vizi, desfructurând raporturile acceptate dintre prezent, trecut și viitor. Un fapt neîntâmpnat imaginat ca neîntâmpnat încă — au recent produs este relaționat dintr-o faptă istorică sau figuri istorice milenare. Invers, o călătorie cu metroul oferă o dilatare spațio-temporală aceluși obiectivitată dominantă asigură accelerarea sau încetinirea proceselor, ca și ruperea de ritm și materie. Romanul asigură o paradigmă a regurilor; animalul este distribuit cu umanul, oamenii comunică firesc cu măgarul sau căprioarele; lumea peșteră a cărui oară imaginea unei paradigme ale ficțiunii. Dacă în situația tradițională se preferă concentrări organizate, în a realității prin realismul mimetic, în a simbolurilor prin abstracțiunea parabolică, paradigma modernă oferă acum posibilitatea de a situa în același timp narativ real și imaginativ și termenii constituieți ai unei singure ficțiuni: abstracțiunea cauzală și ezoterică se învecinează cu evenimentul pitoresc al prinderii unui porc, reportajul cu omirismul și nonsensul.

Paradigma oferă roluri și nume: unele ale evoluției, altele invariabile. Un bandit sau un primar îmbrățișează, Cetitorul de scrisori sau Împăratul nu, în măcelar este fiul unui măcelar și și crește fiul pentru profesione de măcelar. Arthur este fiul lui Arthur care a fost fiul lui Arthur. Apoi simbolistica: ilie delirază în zile și 6 nopți, Arthur 7 zile; evenimentele concrete sînt abstractizate parodic, fantezia e dată drept realitate evocată sau pe moment constituită.

Schema paradigmatică ar domina proza actuală: care ar fi atunci originalitatea lui Platon Părdău din acest roman? Ea ar consta pe de o parte în paradigma violentă imprevizibilă a evenimentelor frumuse care sora deșchide de înclină generală către grotesc și oribil, și preferă frumosul, chiar grotescul. Dincolo de calitatea scavențelor, este remarcabilă calitatea montajului lor într-un underground permanent. În sfârșit, calitatea cea mai personală provine din absolutizarea virtuților paradigmaticilor în sensul burlescului. Această enormă fantezie, fiind de comicul mai pară, prezintă o cindă patriarhalitate, apoi, viziul, lipsa de interioritate a tuturor personajelor și, în sfârșit, aceea de gravitate a marionetelor care mor și înlocuiește, care îmbătrânesc și nu evoluează sau se deplasează și nu evoluează într-o ușurință economică a lumii fără probleme, și o ușurință a irealului: fiecare este ceea ce este și orice altceva, ca într-un joc imens de quinonouari, fiecare se poate întâi cu orice înțelegătoare și înțelegătoare de rezistență a materiei, care din nou cheamă omirismul.

Principala procedură utilizată, care face de altfel caracteristică schemei din Mesajul imperial dar și din Castelul, este pulverizarea teleologică în condițiile expresive totuși ale dorinței de atingere a unui scop. Un anumit fapt este înțeles și amintit, prin consumarea epifenomenelor care i se substituie, într-o instituționalizare a eleiului. Delegația de țărani din Doruna pare a uita scopul o vreme cînd ajunge înaintea Cetitorului de scrisori; banditul Niculică își deviază scopul atunci cînd ajunge în sat; Arthur își uită scopul deplasării la Doruna și toate demersurile sale evită tocmai mistuirea sa, întregindu-se permanent în imaginația altora, procedînd impostura. Cetitorul de scrisori își uită scopul deplasării în Capitala Imperială; Împăratul este surprins de întoarcerea cînd un mecanic mesager vine pentru a-l anunța moartea lui Arthur, vorbind pentru a-l obliga pe celălalt să nu și anune vestea. La apelul ultimativ al lui Arthur, Angst și ilie se înțeleg conspirativ la un cinemalograf într-un carter ordid, dar scopul convocării este îndefinit amintit pentru că nu se găsește locul favorabil divulgării. Este aici schema paradoxului lui Ahile și al broaștei toaste, și chiar dezvoltarea Mesajului imperial al lui Kafka: este o materializare a principiilor decelării și amănării care pe vremea lui Freud erau mijloace ale omului, iar acum legi de manifestare ale lumii. Impresia este aceea a lipsei de semnificație a acțiunii și chiar a realității acțiunii umane. În sfârșit, prin exagerare, se atinge extrema simetrică: anticlimaxul lumii răsturnată al lui Nietzsche și deopotrivă potrivit principiului unde dă și unde erapă.

Încheierea, mă conștient totuși cu gândul că oamenii cu care voi colabora de acum încolo vor constata, încă din primele zile, că în mijlocul lor va fi soseit o ființă mai rar înținită, un umanist al timpului nostru. Iți urez numai sănătate și soare că acceptînd criticile, îmi vei țera laudele ce îți le aduc.

Marion Popa

Sculptură de Nicopetre

Simpatic

Urmare din pag. 1

erau alii de eurate încă n-ai fi găsit pentru nimic în lume un eoz negativ, dosi un vint și gîndurile tale încușe tocmai să adie, iar gîndurile tale năstau în auditoriu o vizibilă tensiune intelectuală. Prin formate erai înclinat mai mult spre cugelare teoretică decît spre expresia intuitivă, de unde și atitudinea reținută, rațională mai ales, pe care o adonai și ai manifestat-o în discuțiile răsănuțoare. Discreta, bună simț, pudorea de a da verdict și efortul (urmas) de autocenzurare a părerilor subiective sînt însușirile unui caracter de adine umanist pe care și l-au recunoscut cei mai mulți; dar îndelunga exercitare a rolului însușiri amintite a refuzat-o, la un moment dat, chiar natura ta într-un chin violent.

Contribuțiile tale în universul cunoașterii, în special al epistemologiei — chiar dacă nu pot avea ecoul unor *Kritik der reinen Vernunft* sau *Der Untergang des Abendlandes* sunt expresia elevată a unei gândiri ce ar face onoare oricărui cugelător de mară al zrierii noastre. Motivul ce mă determină să-ți scriu acum este unul inefabil. Dar dacă este adevărat ce mi s-a relatat, cum că ai fi lăbulat la vesele că nu vei mai munci împreună cu noi, atunci nu numai voi, dar și alții prieteni nu vom rămîne cu tristete, că un am potrivit se poate bucura cînd pleacă dintr-un loc potrivit?!

Despre mine nu pot să-ți scriu decît că lărași îmi amintesc drumurile pe care le străbăteam în urmă cu aproape două decenii cînd, între o localitate și alta — cîntă arzi celebre — îmi dai destul profesionist și mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine să cîntă mereu, fie și în gînd, în timp ce trebuia să ascuți de la unii și alții milioane de fraze stereotipe. Cum între noi nu există intimități vrodă, nu pot să-ți comunic mai mult decît că, în ultimul timp, sîndu-mi mă vedeam, îmi hrănesc spiritul mai mult cu maxime, circumstanțe în care am descoperit una foarte interesantă: „Eine Allianz ist eine Ehe, bei der die Eifersucht grosser ist als die Liebe“, unde die Eifersucht nu trebuie luat numai în sensul de gelozie.

Fiindcă nu îmi place să mi se taie din text (deci chiar în lîsa de spațiu) nu voi mai lund scrișoarea destă și fi dorit să-ți mai relatez despre multe altele.

În încheiere, mă conștient totuși cu gândul că oamenii cu care voi colabora de acum încolo vor constata, încă din primele zile, că în mijlocul lor va fi soseit o ființă mai rar înținită, un umanist al timpului nostru. Iți urez numai sănătate și soare că acceptînd criticile, îmi vei țera laudele ce îți le aduc.

Constantin Dipse : „Cor soltes“

Estetica românească între critică și filosofie

2.6. Oricum, neîndoielnic rămîne faptul că nici un estetician de profesie, „de catedră“ nu se situează — atunci și încă multă vreme — la nivelul materiei de studiu, deși este drept că Maioreșcu nu se înfățișează pe drept ca prim clasic al esteticii românești. Iată o concluzie de astă dată îndreptățită în covârșitoare măsură — dar care nu și abuzivă întrucîtva, în sens „anexionalist“? Stricto sensu, Maioreșcu este dintr-un punct de vedere estetician, și promovează o critică estetică în care adjectivul îi este subordonat substantivului. Paradoxul este că problema „esteticii implicite“ nu dispăre de tot în epoca specializării moderne. O astfel de estetică, originală dar implicată în relații alceve, de alt nivel decît funcțional (nu al gîndirii) — produsă și Maioreșcu și Ghera, precum apoi mulți dintre iluștrii lor urmași. Fortind auto-critica profesiei, vom putea spune că „estetica implicată“ se dovedește adeseori mai pertinentă decît „estetica explicită“, „sistematică“ decît „doctrină“ (precum altor „filosofia implicată“). De aici una dintre dificultățile obiective ale alcătuirii compendiilor, antologiilor, culegerilor de texte reprezentative din estetica românească, neîndoielnic reprezentative, dar în ale căror realizări maioreșcu și Ghera, precum și ceilalți doi coeficienți, componentă, parte. Și de aici nevoia de a acorda circumstanțe istorice în măsură să atenueze și să explice partizanatul lui Călinescu în observația citată, dar care debutează violent: „Națiile care cultivă „Estetica sînt și cele mai lipsite de simț artistic“ Germania are esteticieni, Franța are critici“.

3. Cum se împlinesc estetica românească în secolul al 20-lea?

3.1. Măstecarea ultimelor decenii ale vechiului trecut, demnă de a fi atentă, cuprinsă și înlocuită — putea fi decelată (nu al gîndirii) — estetică proprie activității de critici literari a lui Maioreșcu, Ghera și alții b) ideile estetice vehiculate în publicistica lor de către clasici literari înseși, un Eminescu, Caragiale, G. Ibrăileanu, Slavici și alții c) amintirea (de către critici) o tentativă de resistențatizare filosofică a esteticii, în genul lui Ion Pop Florantin sau C. Dimitrescu-Iasi. Cele trei principale fronturi de înaintare nici nu au fost întotdeauna demarcate, de-acum înainte se accentuează însă mai mult amestecul, interferența, transferul, Cugelarea și în ciuda lor, împărțirea e posibilă, relativ utilă deoarece extrage din și introduce în starea de fapt calei filosofice, derutanță ca atare, o convențională ordine, un curent, o școală, grup, părți, orientări de ansamblu, ciată ordonare suplimentară nu este permisă? „Junimea“ și „Contemporanul“ au reprezentat și ele mai mult și mai puțin decît autorii ce li se atașaseră; sîmăntorismul, poporanismul, simbolismul, gîndirea avangardismului și alte asemenea „matrice“ stilistice, tipologice, ideologice manifestă o mai accentuată labilitate, pînă la paradox — consemnat în cazul citei uneia — de a nu li se putea atribui decît acritorii de mina a doua. Cel mai de seamă „scapă“ din stîncina „grupurilor“ este capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general) în generalizările sale, peste capul particularului (grupării). Simplu spus, fiecare personalitate își afirmă gîndirea sa reductibilă, sistemul său personal. Dacă la începutul secolului Ibrăileanu mai putea fi, întrucîtva, identificat „Vieții românești“ (individual și general

Atelier literar Posta redacției

N. M. CIUCAȘU: Nu sint — după lunga pauză — noutăți semnificative (cum ar fi fost de așteptat). Citeva pagini rămân, însă, în "zona poeziei și a spațiilor" („Despre un „Eu, Manole“”, „Eu, Manole“).

A. P. N-AM înțeles, din scrierile de vârstă, că ce va referi, despre ce este vorba, ce dorim să vedem.

DAVID VASILE: „Intr-adevăr, se pare că dascălul dv. are dreptate: proza se prezintă mai bine, există un oarecare dar al povestirii, încă strigăci și simplități, lipsite de experiență (și de orizontul de cultură necesar...). Dar merită să mai încercăm.”

LUCIAN SUCIU: În citeva din pagini, pare să mijsească poezia („Lăsați în mine patria”). Dar cele mai multe (inclusiv proza) ilustrază, din păcate, atât de răspândita maladie a inocentei, a mimetismului („in doi perii”, care maschează adesea un mare vacuum. Să vedem ce mai urmează).

NICOLAE XANDRU: Prietenul dv. are într-adevăr ceva de spus (dună cum o dovește, mai ales paginile intitulată: „Ex”, „Motiv”, „Liniste”, „Confuzie”, „Statornicie”). Sperăm să ne putem încredința de fructiv de acest lucru din viitoarele sale manuscrise, pe care le așteptăm cu interes.

CRISTIAN MORARU: Lucruri mai tulburi, tenebroase, incerte. Ceva mai bine, în „Lipsa cuvintului”.

D. DIAMANT: Din ultimele plciuri: „Acele nesfârșite”, „De-mi crește”, „Doar geniu”, „In „liniste”, „Flopii”, „Acel eroism”, „Ciudata pată”.

G. G. CRĂCIUN: Citeva lucruri interesante, alungind unora spre cartoteci, ori spre o anumită monotone a metaforei-tip („Mezalopolis”, „Impotriva jendontelor”, „Calea caprelor negre”, „Eu”).

N. SPANCIU: Poate că domnia, alina de calofie, cu freamțul liric în scădere. Lucrurile

cele mai bune: „Revedere”, „Fulger”, „Ultimatum”, „Suris”, „Portii”, „Două fotografii la Histria”.

VICTOR ALBU: Semnele sint favorabile, dar încă labile, neîntrăte pe făgașul afirmării depășite. Mai ales în „Mașina de tocat greieri” și „Fintina”, sint de reținut unele promisiuni. Să vedem ce mai urmează.

O. CALIBAN: Nu e rău deloc, pentru o primă „iesire în lume”. Sint chiar pagini care atestă des-

tu e de sperat că vor dispărea peste noapte (L.). Paginile cele mai bune ni s-au părut: „Fragili”, „Un fir subțire de cîntec” (cu un final cam facil). „Nu găsesc drumul”, „Străin”, „Cum să cred”, „Imi risipește viața”.

OANA IANCULESCU: Dincolo de nesigurantele și stingăciile lipse de experiență, sint, într-adevăr, semne de poezie („Revenare” și „Totuși”, „Vreau să vă spun”). Sperăm să primim în continuare vesti din ce în ce mai bune.

Florian Mariana, George T. Cadar, Ștefan (A.T.), Ilie Augustin, V. Popescu (Brasov), I. Doru Ciresă, El. Via. Magul, Radu Nicolae, Nic. Matei, Marius Sărbu, Augustin R. Z. Z., M. Bocuțaru, Florin Rădulescu, C. Săteanu, Răzvan Ștefan, Eugen Fabian, Paul Oskar, Andrei Dulcu, Andrei Mihail (Mangalia), Iakim B. Nal. Ilie Băgeșu, Geginu Visaric, Marian Bratu, G. K. A. Cluj, Ion Dogaru, R. C. Delaputina, Mihai Văli, Iurea Eterea, Nic. Cimpșeanu, Petre Iacobescu, Nicolae Ghinea (cele 400 de poezii adresate unei edituri): Incercări de nivel modest.

Aspiranți: I. Teulescu, M. D. Creek, M. Cotuliu, Speranța Constantin, D. Mădă (3-a m. de înalt), Constantin Cotea (Lăsați albastru de seară), George Papp, Grigore Anghelid, Constantin Botea, George Cornea: Nimic nou!

Florian Mariana: Sint unele semne, merită să insistăm.

MANUSCRISE NEISCĂLITE: „Lubire”, „De unde vin”, etc.: „Povestea unui condamnat”, „Povestea unui furt”, „Povestea petelor pe constință”, etc.: „Omule”, „Mi-am pierdut umbra”, etc.

Geo Dumitrescu

N. R. Manuscritele nu se înalță.

Desen de I. Donca

tul de clar existența unei vocații (care ar merita, fără doar și poate, mai multă încredere de cinea și stăruință). „Pictura”, „Popas”, „Taină”, „Vulpea”, „Cimitirul vesel”. Astfel că devine necesară o semnătură — ca să zicem așa — utilitate publică!

STERIADE TIMUR: Vestile scrierilor sint îmbucurătoare și nu ne îndoiem că vor avea urmări scumpe. Textele sint și ele pe deplin făgăduite unei sovății și alinării mai există și, firește,

cu un aer de călătorie, în care, în mișcările aceluși dans din Sierra Morena, ea s-a apropiat de mine și, ca mai înainte, mi-a spus: uită-te în spate, vei vedea adunarea și copacii apropiați de licheni. În partea de nord, Asta era. Am strigat, oprindu-mă brusc, și plac licheni, doamnă? Vă plac, nu-i așa? Da, a spus ea, și spun ea, oprindu-se dezorientată. O să vă aduc licheni, mulți licheni, am spus eu și am fugit înapoi. L-am sculat pe un bulevard Petrică, zis și Chiaburu, am luat de la el un lichen și un topor, am bătut apă și, trezind pe licheni, Carmencita și Julio care mă priveau ciudați, am dispărut în pădure.

Spre dimineață, aproape că se luminase afară, am revenit în cabană cu un lichen dintr-un chiburu. În afară de licheni, am găsit și un topor, dar am rămas în acea încăpăre, până dimineață, vorbind și cu mine, ca și cum pe mine nu mă simțeam în casa ei. M-am apropiat de licheni, dar nu am putut să-i ating. M-am apropiat de licheni, dar nu am putut să-i ating. M-am apropiat de licheni, dar nu am putut să-i ating.

Julio dormea lângă gramofon, cei de sus se culcase probabil, din nou, așa că noi doi am rămas în acea încăpăre, până dimineață, vorbind și cu mine, ca și cum pe mine nu mă simțeam în casa ei. M-am apropiat de licheni, dar nu am putut să-i ating. M-am apropiat de licheni, dar nu am putut să-i ating.

De poimine veți avea un adevărat profesor de latină. A și sosit în oraș.

De când știți? Vreți trei zile... Să de ce nu ne-ai spus? Ia ghiceste! Mai avea vreun haz toată această noapte?

M-am uitat la ea. Îmbătrânise brusc ori poate așa mi se părea mie, ori la mijloc nu era decât această noapte pierdută.

Să dumeavoastră, ce veți face? Eu? Voi trăi, la fel cum am trăit și înainte de a fi profesoara voastră. Poate mă voi mărita cu acest bătrîn ghitarișt care face pe acorul — ca să nu mor singură... Cam atât voi face.

De sus se auzeau zgomotele făcute de cei care se trezeau. Apoi am auzit dăși țipăt al lui Petre Chiaburu. Înțepa, de-a binelea, o noaptea. Am lesit amindoi afară, fără să ne spunem nimic, și am mai privit încă o dată adunarea prin care eu umblasem noaptea după licheni, adică după mușchi. Și am zămbit amindoi, în același timp, fiecare însă unei altele amintiri.

Pe drumul de întoarcere spre oraș, în timp ce captura de război a C.F.R.-ului acționa și duria pe drumul de țară, în timp ce Carmencita dormea pe bancheta din față și Julio conducea ca în tranșă, în timp ce fetele chiboteau pe seama dansului nostru din Sierra Morena, de la miezul nopții, le-am spus celor trei, lui Gusatu, Tepei și Perji: „Băieți, imi pare rău, dar de mine trebuie să învățăm latină”.

● Vorbind tot despre rugby, în cadrul acestei rubrici, mă arăam indignat, și socot că pe bună dreptate, față de acele victorii pierdute în fața unor adversari nereduțabili, victoriile care seamănă mai degrabă cu jălnice înfringeri față de orgoliul propriu și amăgiriile în timp. E timpul să pomenim aici, lăta și despre acele „înfringeri” la limita interpretării, care pot fi apreciate, în fond, ca adevărate triumfuri ale încrederii în sine și prestigiului ferm pe eschierul valoric.

● asemenea reflecte ne-o putem împărtăși pe merit și noi, suportorii, și telespectatorii români, după ce am urmărit cu înfrigurare titanică partida-joc dintre Selecționata de rugby a României și cea a Tării Galilor, disputată sâmbătă 9 octombrie a.c. pe National Ground Arms Park din Cardiff.

Reînd, acum, cu ochii rece al cifrelor, evoluția rugby-istă menționată, vom asista la următorul film alcătuit din 8 momente-cheie: În minutul 13, printr-o lovitură de pedepsă, Fenwick realizează 3-0 pentru galizi, în min. 21, Constantin galezăză printr-o lovitură de pedepsă (3-3), în minutul 43 același Constantin aduce conducerea echipei noastre (6-3) pentru ca Davies, imediat în minutul 44, să egaleze printr-un drop (6-6), iar în minutul 48 să se producă acea sublimă, fără cu esul lui Marin Ionescu (10-6) și transformarea lui Bucos (12-6) rezultat care va fi remediat de galezii abia în minutul 58 prin esul marginal marcat de Griffiths (12-10) stabilindu-se scorul final ca o ezitate de arbitraj dar și a fundasului

Plugii în Ardeal

Înotători cuminți se apăsă o clipă doar în amieză când soarele după umbra lor învețea să coboare. Nu-mi destorm ochii priveș și un lmn vire din țării pe buzele mele

Hybris

Fieea trădătoare a miorilor cum care o poți depăși? Așeza lor sinceră în miclele urioase-ale lumii tot un-o cu deznădăjduitul dezmetă al cerului

Laudanum

Aș vrea să pot privi curajos oginda ex vrea să-i sărut fără teamă minile lipsite de cloridă Morelia

partea mea de vină e o poartă de ceară prăbușită-n negrele omături ale somnului

la antipod umbra ta pe ceasul solar indică amioza

La urma urmel

Sed, asadar, ca un câțor bătrîn și-buzi socialiste infirmele izbîzni: buzunarii alții Mari-Flămînz — ai-Visului, și n-am nimic în sin.

Ne-nudipecti! Henui-cai-Plăpînă — din — Vers rîmîn: iar Numărul, stăpîn fără simbric-mi, hapsin și spin: talianți nu mi-au zămislit dobinzi...

Voi, căzuți ai paginilor fierbinți, testări și cărări: de frumuseți, atențiori pe drumul necumînți, încredințat-vă: sub pelerină,

duc numai țaine fără de peceți, un junghi și a lehamite blajini.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Hybris

Fieea trădătoare a miorilor cum care o poți depăși? Așeza lor sinceră în miclele urioase-ale lumii tot un-o cu deznădăjduitul dezmetă al cerului

Laudanum

Aș vrea să pot privi curajos oginda ex vrea să-i sărut fără teamă minile lipsite de cloridă Morelia

partea mea de vină e o poartă de ceară prăbușită-n negrele omături ale somnului

la antipod umbra ta pe ceasul solar indică amioza

La urma urmel

Sed, asadar, ca un câțor bătrîn și-buzi socialiste infirmele izbîzni: buzunarii alții Mari-Flămînz — ai-Visului, și n-am nimic în sin.

Ne-nudipecti! Henui-cai-Plăpînă — din — Vers rîmîn: iar Numărul, stăpîn fără simbric-mi, hapsin și spin: talianți nu mi-au zămislit dobinzi...

Voi, căzuți ai paginilor fierbinți, testări și cărări: de frumuseți, atențiori pe drumul necumînți, încredințat-vă: sub pelerină,

duc numai țaine fără de peceți, un junghi și a lehamite blajini.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Hybris

Fieea trădătoare a miorilor cum care o poți depăși? Așeza lor sinceră în miclele urioase-ale lumii tot un-o cu deznădăjduitul dezmetă al cerului

Laudanum

Aș vrea să pot privi curajos oginda ex vrea să-i sărut fără teamă minile lipsite de cloridă Morelia

partea mea de vină e o poartă de ceară prăbușită-n negrele omături ale somnului

la antipod umbra ta pe ceasul solar indică amioza

La urma urmel

Sed, asadar, ca un câțor bătrîn și-buzi socialiste infirmele izbîzni: buzunarii alții Mari-Flămînz — ai-Visului, și n-am nimic în sin.

Ne-nudipecti! Henui-cai-Plăpînă — din — Vers rîmîn: iar Numărul, stăpîn fără simbric-mi, hapsin și spin: talianți nu mi-au zămislit dobinzi...

Voi, căzuți ai paginilor fierbinți, testări și cărări: de frumuseți, atențiori pe drumul necumînți, încredințat-vă: sub pelerină,

duc numai țaine fără de peceți, un junghi și a lehamite blajini.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de liniște, delinii.

Reverberații

Adoarme-mă mării mare Sub geana digului, de sare.

Dealuri de valuri largi revorșă Pe pleoacă-mi de iubire arsă

Si în retina însetată Furtuna prăvălește-o toată.

Ror, seara, aerul sărat În arca lui săl-străbat.

Pin alge de argint, cîrîn Să se cleagă-n depărtări,

Să-mi vină-n lin suspin de liniă Vecini de

